U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci: **M. N.**, zastoupen Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, č. j. OAM-51/ZA-ZA14-ZA04-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2013, č. j. 33 Az 5/2012 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Leonidu Kushnarenkovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 20. 3. 2012, č. j. OAM-51/ZA-ZA14-ZA04-2012. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a po změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žaloba ze dne 26. 3. 2012 byla napadeným usnesením Krajského soudu v Brně odmítnuta s odůvodněním, že postrádala označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce na výzvu soudu žalobu ve stanovené lhůtě nedoplnil. Vzhledem k charakteru této vady, tj. absenci žalobních bodů, se dle názoru krajského soudu jednalo o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, a krajský soud proto podání žalobce v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) odmítl.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení stěžovatel namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, přičemž judikatura Ústavního soudu vytvořila doktrínu, podle níž je právo na spravedlivý proces komplexně tvořeno celou pátou hlavou Listiny, a zahrnuje tak mimo jiné právo na obhajobu a právo na tlumočníka. Žalobou ze dne 26. 3. 2012 požádal o ustanovení advokáta, aby mohl žalobu doplnit. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2012, doručeným 30. 7. 2012, byla jeho žádost o ustanovení zástupce zamítnuta. Domnívá se, že v jeho případě došlo ze strany Krajského soudu v Brně k pochybení. Nedostal žádnou výzvu, aby předložil vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Je cizinec, špatně mluví česky a nezná české zákony, a proto neměl možnost doplnit žalobu bez pomoci advokáta. V doplnění kasační stížnosti soudem ustanoveným zástupcem stěžovatel uvedl, že byl a nadále je dlouhodobě pronásledován teroristickými, blíže nezjistitelnými zločineckými strukturami ve svém původním bydlišti v oblasti Kavkazu, ocitl se v ohrožení života a podnětem jeho žádosti o udělení azylu v České republice je obava o jeho život. Vzhledem k tomu, že ani správní orgán ani soud nemohly znát shora uvedené důvody, které by se měly zajisté považovat za důvody kasační stížnosti podle § 103 s. ř. s., nemohly správně posoudit a rozhodnout žalobcovu žádost. Proto se stěžovatel domnívá, že by Nejvyšší správní soud vzhledem k tomu, že i krajský soud nemohl rozhodnout správně z neznalosti všech relevantních důkazů, byť nových, měl z důvodů uvedených v 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Ze všech těchto důvodů stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ke kasační stížnosti podal své vyjádření, ve kterém uvedl, že je přesvědčen, že námitky vznesené v kasační stížnosti nejsou relevantní, neboť v daném případě bylo rozhodnuto o odmítnutí podání žalobce, když ani na výzvu soudu nebyly odstraněny vady jeho podání. V této souvislosti stěžovatel nevyslovuje žádné konkrétní námitky, jimiž by uvedený závěr krajského soudu vyvracel.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, neb podle § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek ze zákona.

Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně

přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně (rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu); 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon (to znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné upozornit, že stěžovatel neuvedl žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost neobsahuje vůbec odůvodnění „přesahu vlastních zájmů stěžovatele“ tak, jak je vymezila citovaná judikatura.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel v žalobě toliko uvedl, že žádá o soudní přezkum rozhodnutí žalovaného, jelikož má za to, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice zkrácen na svých právech. Současně požádal o ustanovení advokáta, aby mohl svou žalobu doplnit.

Krajský soud po provedeném řízení usnesením ze dne 12. 7. 2012, č. j. 33 Az 5/2012 – 28, stěžovatelovu žádost o ustanovení právního zástupce pro řízení o žalobě zamítl. Proti tomuto usnesení stěžovatel podal kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 As 83/2012 - 40, tak, že ji jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahovala zákonem předepisované uvedení žalobních bodů, krajský soud usnesením ze dne 12. 7. 2012, č. j. 33 Az 5/2012 - 29, žalobce v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval, aby ve stanovené lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil a upřesnil své podání ze dne 26. 3. 2012 tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Zároveň byl žalobce poučen o způsobu, jak má doplnění provést a o následcích nedoplnění ve stanovené lhůtě, tedy o možnosti odmítnutí žaloby. Toto usnesení nabylo právní moci dne 24. 7. 2012, a lhůta pro doplnění žaloby uplynula dne 8. 8. 2012. Stěžovatel však v této lhůtě, a ostatně ani později, žalobu nedoplnil a žalobní body tak nevymezil.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatelka) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Tyto žalobní body, je přitom stěžovatel povinen uvést ve lhůtě pro podání žaloby. V situaci, kdy žaloba žalobní body neobsahoval, krajský soud stěžovatele vyzval k doplnění a upřesnění původně podané žaloby, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu, přičemž stěžovatele současně také náležitě poučil. Nejvyšší správní soud dodává, že v souladu s ustálenou judikaturou stačilo žalobní body uvést či charakterizovat alespoň v jejich základní, resp. obecněji formulované poloze. Stěžovatel však výzvě nikterak nevyhověl a vytýkané nedostatky žaloby neodstranil. Krajský soud v Brně tak podle Nejvyššího správního soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud takovou žalobu odmítl.

Kasační námitky stěžovatele se váží k rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení advokáta pro řízení o žalobě, které bylo již v minulosti samostatně přezkoumáno Nejvyšším správním soudem k samostatné kasační stížnosti, a to pro stěžovatele s negativním výsledkem. V nyní projednávané věci se meritum rozhodnutí krajského soudu váže k absenci žalobních bodů v podané žalobě. I když stěžovatel ve své kasační stížnosti k meritu napadeného usnesení žádné výslovné námitky nevznáší, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na to, že otázkou neuvedení, či nedostatečného uvedení žalobních bodů a s tím spojenými důsledky se již opakovaně zabýval a dal na tyto otázky jednoznačnou odpověď v dnes již ustálené judikatuře.

Nejvyšší správní soud tak odkazuje např. na rozsudek ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004, kde bylo uvedeno, že *„v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.)“*. Dále lze poukázat např. i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, v němž se uvádí: *Líčení skutkových okolností v žalobě proti*

rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet. ... Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným., a dále i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, kde se uvádí: *Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.* Stěžovatel však ve svém žalobním podání nic takového neuvedl.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodu tvrzeného stěžovatelem, ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal s § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, odměna za dva úkony právní služby (převzetí a písemné doplnění podání) ve výši 3.100 Kč, a dále mu přiznal k těmto úkonům náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon, dohromady tedy 6.800 Kč. Jelikož ustanovený advokát je plátcem DPH, soud částku navýšil o 21 %. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu